

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I.** zastúpeného JUDr. Š., proti žalovanému **G.**, zastúpeného JUDr. Z., **o zaplataenie 38 000,-- USD**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49 Cbm 17/01 zo dňa 27. júna 2007, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o zaplataenie sumy 38 000,-- USD. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 243 320,-- Sk.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal zaplataenia sumy 38 000,-- USD s úrokom z omeškania vo výške 17,6% ročne od 2. novembra 2001 až do zaplataenia z titulu vrátenia poskytnutých peňazí. Účastníci konania zhodne uviedli, že pre riešenie prípadných sporov si dohodou neurčili právomoc súdu, a ani si nezvolili právo, ktorým sa majú ich majetkové vzťahy spravovať. Súd prvého stupňa preto vychádzal z toho, že je súdom príslušným vo veci konať podľa § 9 ods. 3 písm. c/ bod 12 O.s.p. v znení účinnom v čase začatia konania a § 37 ods. 1 zák. č. 97/1963 Zb. v znení účinnom v čase začatia konania.

Žalobca trval na podanej žalobe a tvrdil, že na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému sumu 38 000,-- USD, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do konca roku 2000. Dôkazom o uzavretí zmluvy o pôžičke podľa žalobcu je preukázanie finančných prostriedkov v uvedenej výške žalovanému prevodom z účtu prostredníctvom

banky v Ž. dňa 21. septembra 1999, ako aj ďalšie správanie sa účastníkov konania. Suma 38 000,- USD bola žalovanému poskytnutá G. z účtu menovaného v K., a to dňa 21. septembra 1999. Uvedená osoba je spoločníkom žalobcu a vymáhaná suma bola zaplatená na základe Dohody o prevode, uzavretej medzi žalobcom a G., ktorý svoj majetkový vklad do spoločnosti vo výške 50 000,- CHF splatil tak, že zaplatil sumu 38 000,- USD žalovanému.

Podľa žalobcu obsahom spolupráce účastníkov konania v súvislosti s výrobkami práškovej metalurgie bolo to, že žalobca, ktorý je obchodnou spoločnosťou, sa zaviazal umiestňovať na trhy výrobky žalovaného. Medzi účastníkmi konania bola dňa 16. januára 2000 uzavretá tzv. agentská zmluva, v ktorej bol tento spôsob spolupráce dohodnutý.

Keďže účastníci konania si nezvolili právo, ktorým sa majú spravovať ich vzájomné vzťahy, súd pri aplikácii hmotného práva vychádzal z práva Slovenskej republiky, a to s poukazom na § 10 ods. 1 a 3 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom.

Ďalej súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na obsah výpovedí svedkov, ako aj vyjadrenie C., ktoré sa týkalo informácie o zásielke, odosielanej žalovaným na adresu žalobcu vo Š..

Po zhodnotení skutočností, zistených vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že žalobca nepreukázal, že medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o pôžičke, predmetom ktorej bola bezúročná pôžička vo výške 38 000,- USD s dobou vrátenia do konca roku 2000. Súd považoval za nepochybné, že vymáhaná suma, ktorú žalovanému poukázal odpisom zo svojho účtu v peňažnom ústave G. bola od žalobcu a bola určená pre žalovaného. Prehlásenie zo dňa 20. septembra 1999, podpísané konateľom žalovaného, po úradnom preklade do slovenčiny je nasledovné: G., prijíma sumu 38 000,- USD na výrobu ložiskových lisovacích foriem (10 typov pre S. a 1 typ pre N.) a súhlasí, že ich vráti pred koncom roka 2000 a zaplatí províziu 15% z predaja, ktorý vznikne podľa tejto dohody.

Súd prihliadol aj k ďalšiemu správaniu účastníkov konania, konkrétne ku korešpondencii medzi nimi, kde žalobca pripúšťa, že žalovaný mu vráti formy, ktoré žalobca predá

a tým si čiastočne uspokojí svoje očakávania z obchodného vzťahu so žalovaným. Na základe hodnotenia uvedených skutočností vychádzal súd zo záveru, že žalobca nepreukázal, že medzi ním a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke vo výške 38 000,- USD. Žalobu preto zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie.

Uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, následne dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Súd svoje rozhodnutie v podstate odôvodnil tým, že v priebehu konania nebolo jednoznačne preukázané, že pri zasielaní sumy 38 000,- USD v septembri 1999 išlo o pôžičku a že výsledky vykonaného dokazovania skôr zodpovedajú tvrdeniu žalovaného, že išlo len o financovanie, resp. zaplatenie výroby foriem pre firmu S. a N. Podľa jeho názoru v priebehu dokazovania boli preukázané všetky skutočnosti, odôvodňujúce jeho návrh, že išlo o pôžičku. Z výpovedí svedkov je preukázané, že obchody so spoločnosťami S. a N. mal uzavreté žalovaný a nie žalobca. Z textu potvrdenia o prijatí sumy 38 000,- USD jednoznačne vyplýva, že peniaze sa majú použiť na výrobu lisovacích foriem pre obchodných partnerov žalovaného, pričom v ďalšej jeho časti sa uvádza, že žalovaný súhlasí s ich vrátením pred koncom roka 2000 s 15% odmenou z predaja podľa zmluvy. Obsah potvrdenia o prijatí sumy 38 000,- USD je potrebné posudzovať aj v súvislosti so zmluvou, ktorú účastníci konania uzavreli dňa 16. januára 2000. Obsah tejto zmluvy vyvracia tvrdenie žalovaného, podľa ktorého sa v potvrdení zo dňa 20. augusta 1999 zaviazal vrátiť formy a nie peniaze a jednoznačne vylučuje možnosť, že by sa žalobca mal stať vlastníkom výrobkov práškovej metalurgie.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný napriek písomnej výzve peňažné prostriedky nevrátil, má žalobca právo aj na úrok z omeškania vo výške 17,6% z dlžnej čiastky až do dňa zaplatenia.

Napadnutý rozsudok navrhuje zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 38 000,- USD spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % p.a. počnúc dňom 2. novembra 2001 až do zaplatenia ako aj nahradiť mu trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 písm. e/ O.s.p a zistil, že sú dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Žalobca je zahraničnou právnickou osobou, právne postavenie ktorého je potrebné posudzovať podľa zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov.

Pri skúmaní právomoci slovenských súdov v predmetnom konaní súd vychádzal z ustanovenia § 37 ods. 1 uvedeného zákona, podľa ktorého je právomoc slovenských súdov v majetkových sporoch daná, ak je daná podľa slovenských predpisov ich príslušnosť.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 10 ods. 1 zákona, podľa ktorého ak účastníci nezvolia rozhodujúce právo, ich záväzkové vzťahy sa spravujú právnym poriadkom, použitie ktorého zodpovedá rozumnému usporiadaniu daného vzťahu. Použitie práva Slovenskej republiky na daný právny vzťah účastníkov konania bližšie neodôvodnil.

Žalobca podal odvolanie s poukazom na nesprávne právne posúdenie veci, ako aj skutočnosť, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p.). Podľa § 2 zákona č. 97/1963 Zb. v znení neskorších predpisov sa ustanovenia tohto zákona použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon, vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

V danom prípade súd prvého stupňa neskúmal existenciu medzinárodnej zmluvy alebo zákona, vydaného na jej vykonanie, ktorá by mohla upravovať postup súdu v predmetnom konaní. Je preto predčasný jeho záver o potrebe aplikovať na daný právny vzťah s medzinárodným prvkom ustanovenia § 37 ods. 1, § 10 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. októbra 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu